

Előfizetési árak:

Egész évre . 20 kor. — fill.
Félévre . . 10 „ — „
Negyedévre . 5 „ — „
Egy óra . . 1 „ 70 „
Egyes szám ára 8 fillér.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. itélőtábla épületével szemben,

hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó felhívások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői Iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1.
a kir. tábla átellenében,
hová a lap szellemi részé-
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal veszi föl

Vasutasok adója.

Pécs, 1900. február 19.

Mikor a kereskedelemügyi miniszter beterjesztette javaslatát a községi adómentességnek a vasuti tisztviselőkre és alkalmazottakra való kiterjesztése tárgyában, elmondtuk véleményünket e kérdésről s a fejlemények azóta mindenben igazat adtak nekünk.

A fővárosnak arra a szűkkeblű akciójára, a mely a vasutasok adómentességét a többi állami alkalmazottak privilégiumától eltérőleg elismerni nem akarja s annak törvényhozási szentesítését meggátolni tűzte ki célul, a vidéki városok sorra visszautasították, mert fölismerték annak igazságtalan voltát, hogy a mikor a többi állami tisztviselő ilyen adómentességet élvez, akkor azoknak egyik, különösen terhes funkciót végző kategóriája ebből kizárassék.

Idézett cikkünkben azonban utaltunk arra is, hogy ha igazságtalanság az állam szolgálatában álló egyik tisztviselőtől megtagadni azt a kedvezményt, amit a másiknak megadunk, akkor nem kevésbé ellenkezik az is az igazsággal, hogy a kösterhviselés mai korszakában az állam egy kiváltságos osztályt teremtsen, a melyet adómentességgel ruház föl. Az a körülmény, hogy az állam a tisztviselőktől a maga adóját beszedi s csupán a községi terhekhez való hozzájárulás alól menti föl őket,

csak még odiosusabb színben tünteti föl ezt a privilégiumot, mert ez a mások zsebére való gavalléroskodás jellegével bír.

Városaink eddig némán tűrték a revásukra űzött ezt a nagylelkűsködést, mert hát voltak még fejlődésképes jövedelmi forrásaik, a melyek abban a mértékben szolgáltatták az emelkedő bevételeket, a mely mértékben szaporodott fizetésképes lakosságuk s így megnyerhették a vámon azt, amit elvesztettek a révén. Ha az adómentességet élvező állami alkalmazottak szaporodásával növekedtek is a városok kulturális és kényelmi kiadásai, ezek fedezetet találtak a fejlődő városi élettel fokozottan fejlődő közvetett jövedelmi forrásokból.

De az utóbbi időben az állam rátette kezét ezekre a közvetett bevételi forrásokra is, a mi a városok háztartásának egyensúlyát országsszerte megzavarta és kétszeresen súlyosította azt az igazságtalanságot, melyet az állami alkalmazottak adómentességi privilégiuma a városokkal szemben magában foglal.

És a kereskedelemügyi miniszternek legújabb javaslata alkalmul szolgált arra, hogy ennek az igazságtalanságnak a szelöltetése a sajtóban aktuálisvá váljék és hogy a városok kebelében is meginduljon a mozgalom az orvoslás követelése iránt. A kérdés napirendre került s a városoknak mindinkább súlyosodó anyagi hely-

zete nem is fogja engedni, hogy azt könnyű szerrel egyhamar eltemessék.

Utat tört magának ez a kérdés a törvényhozásba is, mert a képviselőház pénzügyi bizottságának szombati ülésén a vasutasok adómentességének tárgyalásakor tekintélyes hangok emelkedtek a városok érdekében az egész adómentességi privilégium eltörlése mellett. Így Ugron Gábor kifogásolta általában azt az alapelvet, a mely az állami alkalmazottaknak adómentességet biztosít. A városokban — ugymond — a polgárok küzdenek a luxuskidadások ellen és ezekbe éppen az állami hivatalnokokból álló intelligencia hajtja be őket, a mely nem fizet községi adót.

Dániel Ernő báró, volt kereskedelemügyi miniszter kijelentette, hogy a jövőre, ha az állami tisztviselők fizetése javíttatni fog, célszerűnek vélné, ha a pótagómentességeket egészen eltörölnék. Hasonló értelemben nyilatkoztak Berzeviczy Albert, Babics József és Farbak István, valamennyien hangsúlyozván, hogy jövőre nézve olyan rendelkezést tartanak szükségesnek, a mely szerint a községi terhekhez az állami tisztviselők is hozzájáruljanak, mert ez nagy visszásságot szüntetne meg s maguknak a tisztviselőknél is érdekében állna.

Ime tehát az eszme hódít nemcsak az ellenzék, hanem a kormánypárt előkelő köreiből is, mert az igazság erejével lép föl és követel érvényesülést. Igaz, hogy a kormány hivatalos képviselői, Hegedüs

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Megint Stefi bácsi.

Irtá: Cank Muki.

— A „Pécsi Figyelő“ eredeti tárcája. —

Már bemutattam egyszer a nyájas és kevésbé nyájas tárcaolvasóknak a Stefi bácsit. Határozottan emlékszem, hogy igen. Annál jobb. Most legalább nem kell tetőtől talpig leírnom őt újra, minthogy kellőleg úgy is megismerkedtek vele.

Tehát róla szól megint az ének, a jó Stefi bácsiról. (Zárójelben megsugom, hogy, ha az öreg úr elolvassná ezeket a sorokat, menten nekiesne a füleimnek. Vigasztalásomra szolgál azonban, hogy nem szokott újságot olvasni, legfeljebb a háborukat, azokat is csak akkor, ha marad rá ideje, más szóval, ha nincs mit tennie.)

Nem is kell mondanom, hogy nap-nap után sok kutyasággal viszonzottuk Stefi bácsi sokszor nagyon is kemény tréfáit. Szemtelenek voltunk szörnyen vele szemben s ez tettség nekik. Mikor szétoszlott a vidám társaság, — szavamra — sirva bucsuzott el tőlünk. Mi is elszontyorodtunk valamennyien s ünnepélyesen megígértük, hogy egy év múltán találkozni fogunk.

Mondom, szemtelenek voltunk, de hát ő provokálta. Minden lehetőséget s lehetlent elképzeltünk s kigondoltunk, csak hogy bosszant-hassuk. Egyikünk még arra is rászánta magát, hogy legyeket dresszirozott, arra akarván oktatni a megrémült állatokat, hogy ha eleresztik, az ember orrára szálljanak. Vesződött a szegény fiú, számalom volt nézni a buzgalmát s még sem sikerült. Másfél napig hiába igyekezett minden pedagógiai tudományát az állatokba átplántálni, s mi ugyanannyi ideig hiába fogdostuk őket hűségesen. Lemondtunk e tervről. Nehéz szívvel mondtunk le. Minő egetverő kacagás követte volna Stefi bácsi minden egyes mozdulatát.

Mást gondoltunk ki.

Megvártam, míg elalszik Stefi bácsi s csöndesen ágya mellé huzódtam. Merész elhatározással a pipáját loptam el, de nem rejtettem el. Nem, a világért sem, csak betömtem a pipa szopókáját papirossal, úgy hogy a papir nem látszott — s kellőleg megtömve, ami úgy is az én tisztom volt legtöbbszőr — visszatettem az ágyhoz.

Reggel, mikor még Stefi bácsi aludt, gyorsan kimenekültem a vésszes helyről s összeszeccsödítvén mindkét nembeli aranyifjúságot, odaálltam az ajtóhoz hallgatni.

Pattogtak a gyufák egymásután, vagy egy iskátulyával elgyújtott a kapitány úr. Morgott közben s szidta az egész világot s

természetesen minket leginkább, különösen engem. Jól sejtett. Később már nem tudta túrtörtetni haragját, hangosan felkiáltott, ezzel adván érthető s világos magyarázatát éppen nem szelid és szolid érzelmeinek.

Csak ezt vártuk. Kórusban kezdtünk kacagni. Vérig sértette a jó Stefi bácsit a hahota. Hatalmas csattanás az ajtón. Elhallgatunk. A pipáját vágta az ajtóhoz, holott csak a szopókájának volt hibája. A cserepek a padlóra hullottak. Nem mertünk hangosan nevetni, csöndesen, mint jöttünk, elsomfordáltunk. Hogy pedig haragját lecsillapítsuk, vadonat új pipát tettünk a kávéja mellé. A hatás nem maradt el. Megbékült.

Az nap ebéd után nem akadt tarokk-partnere. Szörnyű hőség volt s tudni való, hogy a rettenetes hőség elernyeszti az embereket. Stefi bácsi is bágyadt volt. Visszavonult, lefeküdt s elaludt.

Hopp! Befűtünk a Stefi bácsinak. Ugy is lett.

Hordtuk a fát s megraktuk a tüzet. Aztán vártunk, halotti csönd honolt köztünk. Még csak nem is susogtunk, hogy Stefi bácsi álmát valahogy meg ne zavarjuk.

Csönd volt künn, bent is halotti csönd, melyet csak Stefi bácsi mély lélekzete tört meg.

Egyszer csak mozgolódnai kezdett. Nagyokat fujt, de nem kelet fel. Nem mert-e felkelni, vagy nem tudott? Hangokat hallottunk.

és Lukács miniszterek hallgatással siklotak keresztül ezen a kérdésen, sőt a pénzügyminiszter határozottan tiltakozott az ellen is, hogy a vasutasok községi adói a multa nézve az állam terhére vállaltassanak el, mert ezt veszedelmes precedensnek tartja.

Nos hát ez nem valami rózsás kilátást nyújt arra nézve, hogy a Dániel, Berzevicy, Farbaky, Babics által sürgetett rendezés egyhamar megtörténjék s a pótdómentesség privilégiuma megszüntethető legyen, mert ha a kormány már a vasutasok multbeli községi adóinak az állam terhére való átvállalását is, mint veszedelmes precedenst ellenzi abból kétségtelenül kitűnik, hogy a pótdómentesség eltörlésére még a jövőben sem gondol, mert az természetes, hogy az adómentesség megszüntetése fejében a tisztviselőket kárpótolni kell, ezt pedig más, mint az állam nem tehetné.

Ez azonban ne legyen ok a csüggedésre s a fatális megnyugásra abban a gondolatban, hogy a küzdelem ugyanis hiábavaló lenne. Sőt ellenkezőleg, az eszme megvalósítása elé tornyesuló akadályoknak csak fokozniuk kell a harci kedvet, mert az erélyes, kitartó és egyértelmű küzdelem csodákat képes művelni, főleg, ha az igazság fegyvereit forgatjuk ebben a küzdelemben.

Már pedig van-e igazságosabb követelés, mint hogy a közteherviselés elve terjesztessék ki a községi terhekre is s az állam ne fizesse az ő alkalmazottait a városok rovására nyújtott privilégiumokkal, hanem nyuljon a saját zsebébe, mikor arról van szó, hogy az általa igényelt szolgáltatások megkapják a maguk jutalmát.

— Az előfizetési díjakkal hátralékban levő t. előfizetőinket hátralékaik mielőbbi szíves beküldésére kéri a kiadóhivatal.

Belülről jöttek azok a hangok. Panaszos, fájdalmas hangok voltak. Odatapasztottuk a füleinket az ajtóhoz. Uramfia! Csuda történt! Stefi bácsi imádkozott.

— Tied a hatalom, dicsőség s az ország! — mondogatta siránkozó hangon.

Stefi bácsi ugyanis kálvinista volt. Tovább monologizált.

— Jaj! mi lesz velem? Tied a hatalom, dicsőség s az ország! Megütött a guta; hogy ezt kellett megérnem. Csak most segíts magyarak Istene, mert tied a hatalom, dicsőség s az ország! — Csak még egyszer lehetnék egészséges, nem innám egy csepp bort sem, jaj végem van! Istenem, könyörülj meg rajtam, mert tied a hatalom, dicsőség s az ország. Levegőt, levegőt, mert mindjárt — megfulladok . . .

Megrémültünk. Minden kedvünk elment a nevetéstől. Gyorsan kinyitottuk az ajtót. Stefi bácsi nem reagált. Az ablakokhoz rohantam s felszakítottam azokat is, miközben a pokoli melegtől én is szédülni kezdtem. Oda mentem Stefi bácsihoz.

— Mi baja, Stefi bácsi? — kérdém aggodva.

— Levegőt, levegőt . . . nyögte inkább, mint mondta.

A lányok hamar legyezőkért szaladtak s taktusra hajtották a levegőt. — Lassan-lassan éledni kezdett az öreg ur. Tekintete is eleve nebb lett. — Megkönnyebbült szívvél lélekztek fel.

Vizet is hozattunk. Ivott! Csakugyan

A „Pécsi Takarékpénztár“ közgyűlése.

— Saját tudósítónktól. —

Pécs, 1900. február 19.

Városunk egyik legelőkelőbb pénzintézete a „Pécsi Takarékpénztár Részvénytársaság“ tegnap délelőtt 10 órakor tartotta meg évi rendes közgyűlését, melyen a jelenvolt részvényeseknek, valamint mindazoknak, kik eme pénzintézet belétele iránt érdeklődnek, módjában volt ismét meggyőződni ama szilárd, reális alapokról, melyekre ez a pénzintézet épült s melyek hivatva vannak a „Pécsi Takarékpénztár Részvénytársaság“nak a pénzvilágban elfoglalt előkelő pozícióját még rendithetlenebbé tenni.

A közgyűlésen, mely délelőtt 10 órakor vette kezdetét, Majorossy Imre polgármester elnökölt és kétszázkilencvennégy részvény képviselővel, ötven részvényes jelent meg.

Első tárgyat a közgyűlésnek az évi jelentés felolvasása képezte, mely csupán a pénzintézet belételeire világosságot vető és úgy a részvényesekre, mint az érdekeltekre örvendtes adatokat tartalmaz, melyekből közöljük, hogy a „Pécsi Takarékpénztár Részvénytársaság“ 1899. évi pénztári forgalma 32 millió kétszáznyolcvanhatézer háromszáz két forint, mely összeg 2 millió száznyolcvanegyezer négyszázötvenhat forinttal nagyobb, mint az 1898. évi pénztár-forgalom.

A tiszta jövedelemből a „Pécsi Takarékpénztár Részvénytársaság“ ez évben 160 forint osztalékot fizet részvényesként.

Majd az évi jelentésnek az a része következett, melyben az intézet adakozásairól számol be az igazgatóság. Méltán elmondhatjuk, hogy kevés oly pénzintézetünk van, mely jótékony, humanus célokra, magánosok és házi szegényeinek felségélyezésére annyit áldozna, mint éppen a „Pécsi Takarékpénztár Részvénytársaság“, mely az elmúlt évben 2350 forintot adott ki, csupán jótékony, humanus egyesületek és intézmények pártolására. Ez összeg címenként a következőleg oszlik meg:

Rudolfinnak	200	frt
A pécsi jótékony nőegyletnek	100	frt
A pécsi jót. nőegyl. gyermekkertjének	100	frt
A „Matessa“ intézetnek	100	frt
Szegény iskolás gyermekek felruházására	200	frt

beváltaná logadását? Vizes ruhát tettünk fejére, mi végtelenül jól eshetett neki, mert nagyon szépen megköszönte. Általában véve odaadó ápolásunk nagyon meghatotta, minek érzékeny szavakban adott kifejezést.

Nem volt sejtelve a végzetessé válható csintről. Meg volt győződve, hogy a guta-ütés kerülgette. Mi meg persze nagy bölcsen hallgattunk az egész dologról.

Végre annyira magához jött, hogy fel tudott kelni. Kivezettük a hársak alá s sajnálkoztunk, őszintén sajnálkoztunk a vele történt baleset felett.

— Csak azt nem értem, hogy éppen most akart a guta megütni. Máskor soha még nem éreztem olyasmit, a mi a gutaütésre engedne következtetni. Az orvosom sem féltett a szélütéstől. Elvégre nem vagyok olyan roppant elhízott, hogy ettől félnem kellene. Különös, különös!

Ja ha Stefi bácsi tudta volna, hogy befűtöttünk neki, hozzá még a legnagyobb kánuklában raktuk meg a kályhát oly cudarul! — akkor, aligha beszélt volna olyan csendes melankóliával.

Vacsora alatt kináltuk borral.

— Nem iszom!

— Egy-két pohár nem árt, csak sokat ne igyék Stefi bácsi, mert tudja, hogy a sok a jóból is megárt!

Nem kellett sokat biztatnunk. Nem tudott ellentállani a bornak. De sokkal kevesebbet ivott, mint máskor s azt a keveset is megvizezte.

Házi szegényeknek	100	frt
A pécsi (városi és önk.) tűzoltóknak	100	frt
Az izraelita nőegyletnek	50	frt
A „Szent Vince“ egyletnek	100	frt
Az Irgalmas néneknek	25	frt
A főgimnázium segélyegyletének	50	frt
A főreáliskola	50	frt
A jogakadémia	25	frt
A jogakadémia olvasékörenek	25	frt
A kereskedelmi alkalmazottak betegsegélyző egyletének	25	frt
Iparostanulók jutalmazására	25	frt
A tanítóképződei segélyegyletnek	25	frt
A tanítóképződei növendékek jutalmazására	25	frt
A „Mecsek Egyesület“nek	100	frt
A szegényház javára	100	frt
Munkás rokkantoknak	100	frt
„ „ segélyegyletének	25	frt
Iskoláknak jutalomdíjakra	350	frt
A „Vörös Kereszt Egylet“ pécsi fiókjának	50	frt
Szegénysorsu tüdőbetegek szanatóriumának	50	frt
Az „Örökimádás“ templomára	25	frt
A tanítók országos árvaházi egyesületének	25	frt
Három intézeti szolga jutalma	300	frt

Ezután az igazgatóság bejelentette a közgyűlésnek, hogy az elmúlt évben a pénzviszonyok rosszabbodása folytán az általános áramlatnak engedve, egy százalékkal felemelte az intézeti kölcsönök kamatlábát mult évi november hó 1-től, ez azonban az elmúlt év pénztári forgalmán nem okozott lényegesebb változást, mert vannak érdekeltek, kik csak majd ez év folyamán tartoznak kamatot fizetni kölcsöneik után s így a magasabb kamatláb csak most lesz rájuk nézve kötelezővé.

Ez alkalommal a „Nemzeti Kaszinó“, az „Israelita hitközség“ és a „Polgári Kaszinó“ érdekében Krasznay Miklós ügyvéd emelt szót, s kérte a közgyűlést, hogy az említett három érdekeltnek — tekintve, hogy ezek kulturális intézmények — a kölcsönöket a régi kamatláb mellett adja a takarékpénztár, mely indítványt a jelenvolt részvényesek mindannyian pártoltak.

Kammerer Ferenc intézeti ügyvezető igerre kijelenti, hogy eme érdekelték kulturális céljaira tekintettel olcsó kölcsönöket folyósított a takarékpénztár annak idején. A kamatláb felemelés nem nyereszkeségi vágyból történt,

Feltűnt a háziasszonynak s mindenkinek hogy Stefi bácsi vízzel keveri a bort s keveset iszik. Kérdezték az okát. Ártatlan orcával meséltük el a délutáni szerencsétlenséget, mely Stefi bácsi életét veszélyeztette.

Nem mondtuk el senkinek sem, hogy tulajdonképpen mi voltunk a ludasok. Főitünk.

Nem is tudták meg jó darabig. Csak akkor mertük elmesélni, mikor már Stefi bácsi elutazott, de akkor is kikötöttük, hogy neki erről senki egy szót se szóljon.

Néhány nap múlva Stefi bácsi összehozta.

— Elmegy? kérdeztük,

— El! — válaszolta röviden.

— Miért?

— Az orvosomtól kérek tanácsot!

Összenéztünk.

— De hisz azt levélben is megteheti!

— Igaz! — Fogj hát gyerek tintát és papírost — szóló hozzám.

Aztán leíratta, hogy a napokban majdnem megütötte a guta. Olyan hosszasan és körülményesen elpanaszkodott, hogy a doktor menten megtiltotta neki minden izgató szert.

Iratott egy másik levelet, a melyben le kellett írnom, hogy már sokkal jobban érzi magát a kapitány ur. Minthogy az első levelet épen hogy aláírta csak az öreg ur, e másodikban meg mertem reszkirozni azt, hogy zárójelben odairtam: a kapitány ur csak képzelődik, nincs annak semmi baja, olyan egészséges az mint annak előtte. Sikerült. Ez

hanem a pénzügyi viszonyok rosszabbra fordulásakor kénytelen volt a „Pécsi Takarékpénztár Részvénytársaság” saját érdekei megóvása céljából a kamatlábát emelni s ekkor a pénzügyi világban ez a kamatláb emelés általános áramlat lévén, ennek súlya alól a takarékpénztár nem vélte kivethetőnek a szóban forgó érdekelteket sem. — Tekintve azonban, hogy a részvényesek mindannyian pártolják Krasznay Miklós kérelmét, kijelenti, hogy jövőben a régi kamatláb mellett fogja a takarékpénztár a folyósított kölcsönöket az „Izraelita hitközség”, a „Nemzeti Kassinó”, és „Polgári Kaszinó” használatában megbagyni.

Végül bejelenti az igazgatóság, hogy Fischer Ferenc intézeti jegyző fizetését 1200 koronával emelte s így most a jegyző fizetése évi 1800 frtot tesz ki.

Ezután Kammerer Ferenc az igazgatóság tagjai nevében megköszönve a beléjük helyezett bizalmat, lemond s kezdetét vette a tisztújítás, mely alkalommal egyhangulag az igazgatóság régi tagjai választották meg s e szerint a „Pécsi Takarékpénztár Részvénytársaság” igazgatóságának tagjai: Kammerer Ferenc, Lechner Antal, Egry József, Erreth Kálmán, dr. Hölbling Miksa, Horváth Antal, Kovács Kálmán, Krausz Ignác, Szautter Gusztáv, Weidinger Ferenc, Zsolnay Imre, dr. Cierer Elek; napibiztosok: Girardi József, Domján Izor, Molnár Kálmán, Hefner József, Cvetkovics Gyula és Mihályffy Lajos.

A közgyűlés délelőtt 11 órakor ért véget.

Mulatságok.

— Saját tudósítónktól. —

Pécs, 1900. febr. 19.

Vége felé közeledik már a farsang. 17-én volt az utolsó előtti farsangi szombat. Azt mondják, hogy végén csattan az ostor. Bár a farsang kezdete óta szakadatlan a bálók, táncestélyek és mulatságok stb. láncolata, mégis annyi mulatság egy napra, mint épen a legutolsó szombaton, még ez idén nem esett. Táncoló munkatársunk ma suszter számlával lepelt meg. Szombaton este a sok táncolásban s lóvás-futásban egy pár vadonatúj lakkcipője indult enyészotnek. De ez még nem volna baj, mert lakk van még Pécsen, hanem, hogy fadaralmait nem tudta kinyugodni s így nem dolgozik, mert a jövő egész hétre kell összegyűjtenie még ki nem táncolt erejét. Örül is alá is csak éppen a nevét írta oda anélkül, hogy elolvasta volna. Megbizott bennem.

Az orvos nem sokáig késett a válaszal. Megengedte a borivást, de csak mértékkel.

Erre Stefi bácsi a legnagyobb flegmával megmérte egy pohár ürtalmát s e mértékkel szedte be magába a régen szokott módon a hegy levét.

— Így bizonyosan nem fog megártani, mert az orvos rendelése szerint mértékkel iszom — mondogatta minden pohár után.

Igazán volt. Nem ártott neki meg csak úgy, mint azelőtt. A vizet is megunta újra, csak a felkelésnél vette igénybe.

Használta ugyan másra is a vizet, ha egyébre nem, hát arra, hogy észrevétlenül leöntött bennünket.

Türtük. Nem viszonzottuk egy időre. Hagytuk, hadd örüljön művének, úgy tettünk, mintha bennünket ez a kis leöntés mód felett boszantott volna. Jó kedve kerekedett. Elmondta az egész pusztának, hogy milyen alaposan megfürösztött bennünket.

A terek közben is mindegyre eszébe jutott neki. Nagyon nevetett, de csak addig, míg a huszonegyesét el nem fogták. Főlöszleg elmondanom, hogy mi mekkorát neveltünk s mennyire boszankodott Stefi bácsi. Annyi eredménye azonban lett a huszonegy-fogásnak, hogy a nagy ijedelemre egyet ittunk s Stefi bácsi teljes odaadással játszott s így nem volt ideje felettünk élcelődni.

már előre a hamvazó szerdának. De vajjon ily hosszú s zajos farsang után ki ne vágyakoznék a csendes, nyugalmas bőjt után. A kit testben nem, azt bizonyára zsebben viselte meg e pár hét s igazán nem tudjuk jelen pillanatban eldönteni, hogy melyik a súlyosabb csapás. Mindenesetre legérzékenyebben érintette azokat a farsang, kiknek úgy testi szervezetére, mint zsebjének állapotára hatással volt a vigásznak s táncnak ezen előirt ideje. De vajjon boldogabbak azok, kik megóvták magukat emez eshetőségektől? Nem gondoljuk! Ki keresztültáncolta a farsangot, ha más nem is, legalább néhány estély kellemes emléke marad meg lelkében. Ez is valami.

A szombaton lezajlott mulatságokról a következőkben számolunk be:

(Tiszti estély)

Szombat este ismét tiszti estély volt a nemzeti kaszinó termeiben, melyre az elite bálók közönsége csak úgy tódult. Nem sokkal kilenc óra után már — ugyszólván — zsúfolásig megtelt a tánc terem. Nem nagy bált szándékoztak adni a tiszték, nem is voltak disztve a termék, mégis a nézőt kápráztatták a szebbnél-szebb toillettek, melyek mind a hölgyek kiváló esztetikai érzékéről tettek tanúságot. A mulatságon mindvégig a legkitűnőbb hangulat uralkodott. A négyeseket körülbelül 65—70 pár táncolta. A tour táncokhoz az 52-ik gyalogezred zenekara szolgáltatva a zenét, a csárdásokat Horváth Pali bandája húzta, nemkülönben a szünóra alatt is ő muszált.

Az estélyen úgy a polgári, mint a katonai előkelőségek közül számosan jelentek meg. Ott láttuk: ifj. Erreth Jánost, Erreth Kálmánt, Zsolnay Györgyöt, Ország Lajost, Mutschenbacher Viktort, Nagy Jenőt, Krasznay Jenő drt, Darányi Ferenc drt, Tallián Zsigmondot, Áronffy Rókus drt, Vaszary Gyulát, Reeh Györgyöt, Reeh Dezsőt stb. Ott voltak: Czéh Arnold báró tábornok, Panoss Alajos, Eckensberger György, Udvarnok Győző, Czankl Rezső ezredesek, Alt és Krisanich alezredesek, Sorsich, Heid és Eigner őrnagyok stb.

Asszonyok: Eckensberger Györgyné, Csigo Kálmánné, Hegyesy Mihályné, Kopp Tivadarné, Rihmer Elekne, Mende Lajos drné, Holics Gyuláné, Nagy Károlyné, Tallián Zsigmondné, Jamnicky Istvánné, Áronffy Rókus drné, Mildner Józsefné, Müller Jánosné, Vörös Mihályné, Szánthó Antalné, Scholz Antalné, Erreth Kálmánné, Pintér Józsefné, Szilágyi István drné, Náray Lajosné (Pécsvárad), Czankl Rezsőné, Alt Sámuelné, özv. Bartosságné Dienes Berta, Danzer Miksáné, Kócsné, Kovácsics Antalné, Beuedikné, Heid Sandorné, Pachner Oszkárné, Sávolyne, Fesztl Rajmondné, Hrabécay István drné, Udvarnok Viktorné, Hampfner Gyuláné, Perlaky Lajosné, Lederer Henrikne, özv. Schapringner Gusztávné, Erreth Jánosné, Simon Jánosné, Wolf Jánosné (Szlavómia), Petrován Györgyné stb.

Leányok: Eckensberger nőv., Hegyesy Aranka, Rihmer Margit, Röck Janka, Jeszenszky nőv., Kopp Irma, Szentgyörgyi Irén, Mende Ella, Reischl Heda (Keszthely), Elter Mici, Festetics Irma (Verőce), Holics Lulu, Zsiga Gizi, Nyers Angyalka, Pachner Angi, Neumann Beatrix (Hattelek), Tallián Imike, Dubony Irma (Szigetvár), Salamon Ilonka (Szigetvár), Neumann Ágota, Vasváry Irma, Náray Márta (Pécsvárad), Czankl Fidi, Beyerlein Gizi, Zeleny Sárika, Doma nőv., Banyovszky nőv. (Szt. Lőrinc), Simon Lujzika, Reichardspereg Ilonka (Mágoos), Bach nőv., Fesztl Karola, Bedő Panni, Kaltnecker Ilonka, Schapringner Mici, Tóth Marika, Vörös Ilonka, Mazaly Etelka, Szánthó Ilonka, Löwy Márta stb. stb.

(A Pécsi Torna-Egyesület karneválja.)

A fent nevezett egyesület hetekkel előbb hirdette igen érdekesnek ígérkező karneválját. Az érdekességben nem is volt hiány. A tarka jelmezek változatossága és sokfélesége élénk színt kölcsönözött a Vigadó tánctermének, melyet különösen a fiatal emberek töltöttek meg.

Volt konfetti és tréfa is elég. A zenét Farkas Sándor bandája szolgáltatva. Ugy tizenegy óra tájban az egyesület néhány tagja pompás mutatványokkal mulattatta a néző publikummá vált táncoló közönséget. Úgyes és valóban nehéz szobor stb. mutatványait tapsal honorálták a nézők. Tizenkettőkor lehulltak az álarok s folyt a mulatság tovább.

(A pécsi- és pécsvidéki tanítónők felolvasó- és zeneestélye.)

A pécsi- és pécsvidéki tanítónők egyesülete folyó hó 18-án, vasárnap délután öt órakor koncertet rendezett a Vigadó nagytermében, melyre igen szép közönség gyűlt egybe.

Pont ötkor Leordinay Dominika lépett a felolvasó asztalhoz. A közönség feszült figyelemmel hallgatta felolvasását a finn népről, annak irodalmáról, dalairól stb. Felolvasás közben Schneider Istvánné bemutatól finn dalokat énekelt, majd Kaltnecker Ilonka adott elő zongorán finn dalokat, míg Szabó Györgyike egy hazafias finn költeményt szavalt el csengő hangon, értelmesen, hatással. A felzúgó taps után kis szerelmes finn költeményt »Egy kis lányka« szavalt el kedvesen. A finn dalek, melyeket Schneiderne és Kaltnecker Ilonka adtak elő érzéssel, a természetes hanglépcső hangközeiből alkotvák és sok helyen hasonlítanak valamelyest a magyar dallamokhoz. Majd ismét a felolvasónőt hallgatták, kit egy órai felolvasása után zajosan megtapsolt a közönség. Majd Kaltnecker Ilonka ült a zongorához s kellő színezéssel a »Tarantelle brillante«-t adta elő szép kidolgozásban. Játékát szünni nem akaró tapsal jutalmazták. Utána Mezey Andor énekelt a Troubadourból a nála megszokott precizitással. Szép hangjával ezuttal is meghódította a közönséget. A felhangzó tapsra énekszámát még egy magyar nótával: »Mandulafa, mandulafa, de kevés a virág rajta« toldotta meg. Radócsay Mariska tüzzel előadott monológiát: »Nem vagyok féltékeny« harsány éljenezés és viharos taps honorálta. Kénytelen volt még a »Csipke rózsá«-t Sas Edétől is elszavalni. Schneider Istvánné énekszámait felesleges dicsérni, a pécsi publikum amugy is nagyon jól ismeri Schneiderne szép hangját, melyet mely tudással párosít. Ó neki is kellett még soron kívül énekelnie, újra magyar nótát: a »Fecske madár«-t adta elő. A program végző számát s méltó befejezését Beethoven Sonátája op. 5. képezte, melyet zongorán Möglic Erzsébet és hededün Löhr Vilmos adtak elő megfelelő felfogással és szép technikával, melynek végét azonban a közönség nagy része nem hallgatta meg.

A sikerült felolvasó és zeneestély úgy fél nyolc óra tájban ért véget.

(Báró Hirsch Mór egyet táncestélye)

nyugancsak folyó hó 17-én szombaton este folyt le a kereskedelmi ifjak kaszinójában. A táncestélyre óriási közönség jelent meg, megtöltvén a rendelkezésére álló termék minden zegét-zugát úgy annyira, hogy mozogni is alig lehetett. Szünóra után valamivel tágabb lett a hely, mert többen, kik nem táncoltak, hazamentek. A kedélyes mulatság a kora hajnali órákban ért véget.

(A lakatosok és vasmunkások táncestélye.)

Derék lakatos és vasmunkás iparosaink a Scholz-fele sörcsarnokban rendezték táncestélyüket. A szépen feldisztatott teremben szép számú közönség gyűlt össze s vig hangulatban táncoltak kivilágos kivirradtig.

(Kéményseprő segédek táncvigalma.)

A Baumgartner féle (Percel-utca) vendéglőbe telt házat vonzott a kéményseprő segédek táncvigalma folyó hó 17-én este, mely alkalomra a kéményseprők a természet délszaki növényekkel és kéményseprő jelvényekkel disztették fel. A kéményseprő segédek más években nem rendeztek még táncmulatságot, az idén vették ki részüket először a farsangból.

s a táncvigalom a rendezők legnagyobb megelégedésére a szó szoros értelmében sikerült. A mulatság a legvidámabb hangulatban reggeli föl hét óráig tartott, a mikor lassan oszlani kezdtek.

(Bányatelepen és Vasason.)

Folyó hó 17-én tartotta meg Bányatelepen a »Pécsbányatelepi daloskör« a Gebhardt-féle vendéglőben évnegyedes dalestélyét. A válogatott számokból összeállított műsort élvezettel hallgatta a nagyszámú hallgatóság. A program elnéklése után reggelig táncoltak.

Február 18-án, vasárnap este Vasason volt a Kraizer-féle vendéglőben táncmulatság, melyet Vasas és környékének ifjusága rendezett nagy sikerrel. Az estélyen a közeli környék jelent meg s mulatott jó kedvvel kiváló hajnali utánig.

Hirek.

Pécs, 1900. február 19.

Hétfői levél.

Kedves szerkesztő ur!

Szombaton este ugyancsak rá illett a házunkra az a mondás, hogy „mindnyájau elmentek; még a kulcsot is elvitték.” Mert bizony a szombat este ugy tele volt mulatsággal, hogy a mi házunkban egy fia emberi lény sem maradhatott otthon. Mindnyájan hivatalosak voltunk valahová.

A papa a tornászok karneváljára szeretett volna elmenni, azon elvnek hódolván, hogy alarc alatt mindig több az illúzió, mint alarc nélkül; de neki velem és a mamával a tisztiebélyre kellett jönnie.

Igy tehát a vigadóbeli álarcosbálra csak a Brigitta kisasszony ment el, a kinek ezt a kirohanását most az egyszer kivételesen megengedte a mama, kikötve azonban, hogy a gyerekeknek, a kik Brigitta kisasszony nevelőnői felügyelete alatt tanulják az illemt és a földrajzot, nem szól egy szót sem eme mulatságáról.

A Kati szobalányunk pompásan felkészülve a Scholz-sörházba ment, hol a lakatosok báloztak. Állítólag talált is egy lakatost, a ki a szívéhez szóló kulcsot el bírja készíteni. Remekbe csinált darab lesz, — azt mondja a Kati.

Juci, a szakácsné szintén felkészült.

— Hová akar menni! — kérdezte tőle a mama.

— Hát a Bagóba!

— Az ám. A manóba! — morfondérozott a mama. — Hogy holnap elsózza a levest!?

— Hadd el. Jobb egyszer sós levest enni, mint egész héten kozmásat. — Bölcselkedett a mama és kegyesen megadta az engedélyt a kimenőre Jucinak.

Juci, hát hová is megy? — kérdeztem erre én.

— Mondtam már, kezét csókolom, hogy a Bagóba. Ott lesz nagyszerű házibál.

— Nem Bagó az, Juci; hanem Bagoly. — Próbáltam tanítani Jucit.

— Mit bánom én. Nem olvasok én annyi regényt, mint a kisasszony. Már én csak Bagónak mondom ki. Nem olyan urasan, hogy bagoly. Hiszen a bagoly madár; ez pedig a »Bagó«-korcsma!

Az Aranka tante már délután kiment Vasasra. Mert ott is volt valami mulatság. A Lencsi, a pesztonkánk, kéményseprő bálra kéredezkedett el s így este kilenc órakor már üres volt a Britt tekintetes urék háza. Csak a Mici, a cicám, meg a Suhanc, a papa nagy komondora voltak otthon.

Hogyan mulattam? Azt hosszú lenne leírni. Most nem volt semmi ribillió a csárdás miatt; hát mulattunk hajnalig. Brigitta kisasszony is jól mulathatott, mert ma is azt hajtotta mindig:

— Épség! erő! erély!

A Kati szerint: hiába, csak a lakatosok

tudnak nyitjára jönni a szép leány bánatának. Nem hiába mindig kulcsot meg zárt csinálnak. A Juci szakácsnének folyton azon van, hogy:

— Csipje meg a bagó!

Aranka tante szerint pompás a levegő odakinn a falun s ott tudnak az emberek igazán mulatni. No, a Lencsi, az meg folyton azt dalolja, hogy:

Ez a kémény jaj de piszkos;
Erre jár a rendőrbiztos.
Az is azért járkal erre,
Belenézett a szemembe!

E szerint jól mulattunk. Csak azt sajnálom, hogy elaludtam a vasárnap déli téren. De hát mért nem is irták ki az ujságba, hogy lesz, kedves szerkesztő úr? A köznyelven Cuki nevű belső dolgozótársuk azt mondta, hogy maguk se tudták. Nem-e? Én pedig azt hittem, hogy az ujságírók mindent tudnak. Még azt is, a mit a katonazenekar — gondol.

Vasárnap délután a tanítónők hangversenyén voltam. Ott is jól mulattunk és különösen sokat tanultam a finnekről szóló felolvasásból. Kár, hogy olyan messze vannak tőlünk azok a finnek. Így talán nem is tudják, hogy mennyire lelkesedünk értük, hacsak a mi pécsi Vekerlénk, a Rónaky doktor el nem mondja nekik, ha megint elmegy Norvégiába s onnan átugrik Finnlandba is.

Hanem a papa be is elégedett a mulatságokkal. Azt mondja, nem megyünk sehová már e farsangon.

De azért a Katholikus Kör tombola-estélyére elmegyünk ám. A boldogult Zsinkó bácsi emlékére mi is áldozunk valamit, mert megérdemli ő, ki a szegények és árvák pártfogója volt.

Hallom, hogy sokaknak fejtörést okoz, hogy mit küldjenek a kör tombolájához. Némelyek azt mondják, hogy kis dologgal nem illik kezdeni. És a kik küldtek, vagy drágaságot küldtek, vagy — most is töpregenek, hogy mit küldjenek? Nos, hát én azt mondom, hogy minden, mi jó szízzel küldetik, jó szízzel is fogadtatik. Így hát ne gondolkodjunk, hanem küldjük mindnyájan azt, a mit küldhetünk. Szép tárgyak, diszesek és drágák csak legyenek ott minél többben; de legyenek sok, nagyon sok a jó szízzel küldött egyszerű tombolanyeremény is. Így áldozunk méltóan Zsinkó bácsi emlékének; mert sohase az ajándékot kell nézni, hanem a jóakaratot, a mely szerezte.

Britt Annika.

Naplórend 1900. február 20-án.

Naptár: Kedd, febr. 20. — Róm. kath: Aladár. — Prot.: Aladár. — Görög-kel.: (febr 8.) Tódor. — Zsidó: Adar 21. — Nap két 7 órakor; nyugszik 5 óra 30 perckor. — Hold két éjfékor; nyugszik 9 óra 9 perckor délelőtt.

Időjárás. A központi meteorológiai intézet jelzése szerint: jelentékeny csapadék nélkül enyhe idő várható.

Katonai felülvizsgálat a vármegyeházán d. e. 8 órakor.

Posta és vasúti tisztviselők estélye a Vigadóban 8 órakor.

Színház: »Arthur kalandjai«; itt először.

— (A főispán utazása.) Br. Fejérváry Imre főispán szombaton délután 3 órakor nejével Nervibe utazott. A pécsi állomás által kért első osztályú vonatszakaszu kocsit délutáni két órakor érkezett ide Pécsre s a 3 órai budapesti vonathoz csatoltatott. Ez a kocsi a főispán kérelmére — mint azt már megírtuk — direkte Budapestig ment, úgy, hogy a még mindig gyöngékedő főispánné az átszállás nehézségeitől meg lett kímélve. A főispán Budapesten az ott tartózkodó fia meglátogatására kiszállt s azután folytatta útját az olaszországi Nervibe, a honnan április 14-én tér vissza.

— (Ebéd a püspöknél.) A megyés püspök folyó hó 18-án vasárnap farsangi ebédet adott, melyen a következő meghívott ven-

dégek jelentek meg: Eckensberger György ezredes. Alt Sámuel alezredes, Horváth Sándor őrnagy, Hanny Gábor prelat, Zsolnay Vilmos gyáros, Zsolnay György kir. főügyész helyettes, Jobst László dr., Falvy Ignác postatanácsos, Kovácsfi Kálmán államépítészeti hivatalnok, Ternovszky Alajos helyettes pénzügyigazgató, Gyikos Péter, Légár Hugó főgimnáziumi tanárok, Máthé Ödön hegyháti főszolgabíró, Simon József szolgabíró, Auguszt Ferenc pénzügyi titkár, Lenkei Lajos lapszerkesztő, Wolleszky Károly állomástnök, Várady Ferenc megyei levéltáros, az udvari papok, a püspöki jószágigazgató és számvadó. A püspök vendégeihez, mint általánosan ismeretes, ez alkalommal is mint szives, előzékeny házigazda volt. A társaság ebéd után még egy darabig a feketénél ült vidám kedélyhangulatban.

— (Boldog a vármegye.) A vármegyei tisztviselők bátran elmondhatják, hogy reájuk nézve jól kezdődött ez a hét. A mai postával érkezett ugyanis a vármegyéhez a belügyminiszter leirata, mely szerint a beérkezett négyrendbeli felebezés elutasításával, a vármegyei tisztviselők fizetésjavítását a közgyűlés határozatának értelmében a fizetésjavítás által felmerült költségek fedezésére javaslatba hozott 2%-os pótdó elfogadása mellett 1900. évi január hó 1-től kezdve — jóváhagyta. Nos hát ezért boldog a vármegye, melynek tisztviselői az utóbbi időben mar erősen drukoltak a miniszteri határozat bizonytalan volta miatt, míg végre ma megérkezett a boldogító »igen«, mely malomkő nagysága tehertől szabadította meg a remény és kétség között tespedő vármegyei urakat.

— (A női énekhar feloszlása.) Azt beszélik városzerte, hogy a pécsi női énekhar, mely annyi gyönyörűséget szerzett városunk zenekedvelő közönségének az előadásokon s annyi nemes örömet, kedves élvezetet szerzett magának is a meghitt otthonos körben lefolyó próbákon, — föl fogna oszlani. Sőt azt is mondják, hogy már holnapra volna kitzúve a bucsuzó, a kedves kis lányoknak utolsó találkozója. Bizonyára minden igazszívű ember mély sajnálkozással fogja olvasni ezt a hirt, melyet mi is csak fentartással közlünk, mert az ilyen rossz híreket nem szereti az ember oly könnyen elhinni. Hogyan, hát nem ékesitené hangversenytermeinket többé a sok fehér ruha, a női énekhar hölgyeinek ez a bájos egyenruhája, hát nem hangzanék föl többé templomainkban az ő kedves áhitatra keltő énekük? Ezt nem is akarjuk elhinni. Hiszen annyira kedvesnek tartották őket az együttlétet s az együtt működést, hogy öröm volt együtt látni őket. Várakozással nézünk a fejlemények elé, annyival is inkább, mert tudjuk, hogy a női énekhar feloszlását annak egyetlenegy tagja sem kívánja. (Tessék csak őket egyenként megkérdezni!) S a publikum bizonyára sokat vesztene vele: tarsaságunk legkedvesebb alakjait zenei életünk legtevékenyebb egyesületét. Személyi változásokat emlegetnek a feloszlás okául de ily kifejtett izlésű városban állnia kell az elvnek, hogy senki se pótolhatlan s az egyének személyétől nem függhete gy az intelligenciájának s a társulás vágyának oly szíárd rugóin nyugvó egyesület léte, minő a női ének egyesület.

— (A baranyavármegyei gazdasági egyesület) tegnapelőtt délután 3 órakor ülést tartott a vármegyeháza közgyűlési termében. Az ülésen megjelentek: Országh Lajos egyesületi elnök, Vörös Mihály egyesületi titkár, Tormay Károly alispán, Komlósy Elek gazdasági szaktanár, továbbá Sey László, Mándi Samu, Driesz Lajos, ifj. Driesz Lajos, Egry József, Liebbald Béni, Jakabffy Zoltán, Mikes József, Jeszenszky Ferenc, Tóth

Gyula és Keller István. Az ülés — a múlt ülés jegyzőkönyvének hitelesítése után — tárgyalás alá vette Baranyavármegye szabályrendelet-tervezetét a gazdasági cselédek lakásai tárgyában, mely szabályrendeletet hosszas vita után számos módosítással küldték vissza az alispáni hivatalnak. Ezután a »Baranyavármegyei Gazdasági Egyesület«-nek a »Mezőgazdasági Egyesület«-be való beolvadását tárgyalták s hosszasabb vita után egy Mándy Samu, Országh Lajos és Egry József tagokból álló bizottságot küldtek ki, mely a »Mezőgazdasági Egyesület« igazgatóságának kiküldendő tagjaival a beolvadás érdekében részletes tárgyalást fog folytatni. Bejelentette még a titkár, hogy a szegedi kiállítás részvételi költségei 1780 koronát tesznek ki. Az egyesület által hirdett gazdasági ösztöndíjra két pályázat érkezett be, melyek közül az ösztöndíjat Gálos Andor (pécsváradai illetőségű.) a keszthelyi gazdasági iskola hallgatója nyerte el, ki erre kitűnő bizonyítványaival tette magát érdemessé. Az ülés a gazdasági egyesület közgyűlésének határidejét f. évi április hó 8-án délutáni 3 órára tűzte ki s ezzel az ülés délutáni félhat órákor véget ért.

— **(Telefon hálózatunk államosítása.)** A pécsi telefonhálózat államosítása immár a befejezéséhez közeledik. Az államosításhoz és egyszersmind a telefonhálózat kibővítéséhez szükséges közigazgatási bejárást ugyanis folyó hó 22-én (csütörtökön) tartják meg a kereskedelmi miniszter kiküldöttjeinek vezetése alatt. A közigazgatási be-

járáson a várost Herbert János, gazdasági tanácsos és Rauch János főmérnök, a posta- és táviratigazgatóságot Diemár József mérnök fogja képviselni s az összes telefonelőfizetők meg lesznek reá idézve. A közigazgatási bejárást a jelzett napon délelőtt 9 órákor kezdődik.

— **(Az amerikai szőlőtelep váltsága.)** A város amerikai szőlőtelepére felügyelő bizottság holnapután (szerdán) délután 3 órákor ülést tart a városháza gazdasági tanácsnoki termében. Az ülésen a szőlővesszőiskola sorsával fognak foglalkozni, mely a miatt, mivel a szőlővesszők forgalma és ára a fenn tartási költségeknek nem megfelelő, most válság előtt áll. Az ülésen nagy szubvenciót kérnek az iskola részére az államtól, vagy kérni fogják az egész amerikai szőlőtelep államosítását. A mi utóvégre az egész Dunántúlnak érdeke, hogy legyen egy állami amerikai szőlőtelepe.

— **(Felülfizetések.)** A Baranyamegyei Katona - Hadastyán - betegségélyző-egylet 1900. évi február hó 10-én tartott farsangi ünnepély javára még következő utófelülfizetések érkeztek be: Krászonyi Ferenc 6 kor., I. M. 4 kor. 80 fill., Beimler I. György, Ganter Ferenc 2—2 kor., Ritzli János 1 korona. A rendezőség a felülfizetőknek ezen uton mond hálás köszönetet.

— **(Pécsi dalosok Mohácson.)** A Pécsi Polgári Daloskör a mohácsi önkéntes tűzoltó egylet meghívására szombaton este a mohácsi Iparosok Olvasóköreben tartott hangversenyen énekelőadással működött közre. Dalosaink összesen huszonketten, Vész Albert

karnagy vezetése alatt, a déli vonattal érkeztek Mohácsra, hol az állomáson ünnepélyesen fogadták őket. Délután kirándultak a Margitta szigetre, este pedig humoros énekszámakkal arattak nagy sikert a hangversenyen. A hangverseny után bankett volt, a hol dalosainkat nagy lelkesedéssel ünnepelték. A pompásan sikerült kirándulásról dalosaink — már nem testületileg jöttek haza; sőt egypáran még most is élvezik a mohácsiak vendégszeretét. Ebből látható tehát, hogy sikerük Mohácson nagy és általános volt.

— **(Egészségügyi vizsgálat a Zsolnay-gyárban.)** A napokban egészségügyi vizsgálat tartatott a Zsolnay-gyárban, a mennyiben a belügyminiszteriumhoz egy állítólagos anonym levél érkezett, melyben a gyár levegője ellen volt kifogás. A belügyminiszterium leküldte Téry Ödön egészségügyi felügyelőt, hogy a gyár helyiségeit tüzetesen megvizsgálja. A vizsgálatot a felügyelő Vaszary Gyula rendőrfőkapitány, Ludvig Ferenc városi orvos és Folly Gyula gyári orvos kíséretében meg is tartotta; de miután semmi kitogásolni valót nem találtak, a legnagyobb meglepéssel távoztak és az állítólagos anonym levél tartalmát rágalomnak nyilvánították.

— **(Báttaszéki kath. legényegylet)** folyó hó 25-én Báttaszéken a »Polgári Casinó« nagytermében táncal egybekötött műkedvelői szinelőadást rendez. Kezdeté fél 8 órákor. Ugyiszintén a »Magyar Királyhoz« címzett vendéglő nagytermében folyó hó 26-án zártkörű táncestélyt és folyó hó 27-én jelmezestélyt rendez az egyesület. A szinelőadáson a »Piros bugyelláris«-t adják elő.

— **(Halálozás.)** Sinkay János életének 87-ik évében, szombaton este meghalt. Temetése ma délután 4 órákor volt a budai-

— Minden olyan most is, mint amilyen akkor volt — jegyzé meg. Azután halkán tetfe hozzá — csak mi ketten változtunk meg.

Elbeszélte aztán, hogy szülei meghaltak. Atyját egy újabb szélhűdés vitte sirba és anyja csakhamar követte őt. A gyászjelvényt még most is hordta.

Kamilla mély gondolkodásba merült el. Végre kérdé:

— És gazdag nagybátyja, akiről akkor beszélt, él még?

— Nem, mondá Louis, — pár hó előtt ő is elhalt. Ezért nem kerestem magamnak valamely hivatalnoki állást. Elég vagyonom van, hogy kedvem szerint élhessek.

Kamillára tekintve folytatta:

— Meg vagyok győződve, hogy nem fog nehezemre esni így is foglalkozást találni.

A reggeli után Jaufré annak a reményének adott kifejezést, hogy az ifju most már egy ideig ott fog maradni.

— Mindenesetre, — válaszolá ez — szobát béreltem az Erópa szállodában.

Jaufré pillanatig gondolkodott, aztán folytatta:

— Szeretném, ha felajánlhatnám neked, hogy nálunk lakjál, de hát jól tudod, mily ostobák a kisvárosi emberek. De meg kell ígérem, hogy minden étkezésre hozzánk jössz és egyáltalában úgy tekinted magad nálunk mintha otthon volnál.

Louis megszorította öreg barátjának kezét.

— Mindenesetre doktor ur, hisz azért jöttem ide, hogy önöket viszontlássam.

A hegedő sebeit most újra megvérezték a kérdések. Hogy van, mint van Giacometti? Nagy megerőltetésbe került, hogy nyugodtan válaszolhasson a kérdésekre.

És eljött az idő, hogy kimondhatatlan rémület szállta meg Kamillát. Most már — gondolta — mindennek vége, szökni kell! De hová? Arra gondolt, hogy Mártára bizza titkát és az ő jószívére hagyja sorsát. De Márta és Pál olyan feltékenyek voltak fiatal szerencsésükre, hogy egészen magukba vonultak. De különben is, mit seghettek volna rajta!

Töprengett: jó volna meghalni. Igen, úgy lesz, megöli magát. Éjnek idején lemegy a folyó partjára s mig a kőlépcsőkön leér a szőke viz ágyáig, bucsut mond a világnak, mely csak a gyötrelmet, a szenvedést, az álnokság plánétája. A fiatalága azonban fellázadt e sötét gondolat ellen. Hogyan, a vízbe vesse magát, hogy szépséges testét förtelmessé tegye az enyészet. Még nem is volt ereje ahhoz, hogy elpusztítsa magát. Estéknént a nyitott ablakhoz támaszkodva, tuláradó szívvvel gondolt vissza a multra. A boldogra; a reményteljesre. Atyja az orvos éles szemével észrevette, hogy a leánya szenved. De hiába kérdezősködött.

— Semmi bajom, semmi édes apám — felelte.

Elmult egy hét. Kamilla későn ébredt. Tíz óra felé csöngettek a kapun. Ajtónyikorgás, léptek nesze hallatszott. Most megszólalt az apja hangja:

— Majd benézek a lustasághoz; az utóbbi napokban betegeskedett a szegényke azért olyan bágyadt.

Kopogtattak.

— Kamilla! — szólította az orvos.

külvárosi temető halottasházából. Az engesztelmisség holnap (kedden) reggel fél nyolc órakor tartják lelkiüdvéért az Ágostontéri plébániatemplomban.

— **(Adományok.)** A pécsi jótékony nőegylet népkonyhájára újabb adakoztak: Krausze Ignácné 20 koronát, Szautter Jusztin 6 és Varga Nagy Istvánné 10 koronát. Jánosi Engel Gyuláné 50 koronát adományozott a pécsi jótékony nőegyletnek.

— **(Bulletin a vízről.)** A Tettye tegnapi vizállásáról a főmérnöki hivatal a következőket jelenti: A viztartók tele vannak; a tettyei forrás vizszolgáltató képessége f. hó 18-án reggel 4285 köbméter. Ma, 19-én reggel, a forrás vizszolgáltató képessége 3836 köbméter.

— **(Eljegyzések.)** Steiner Antal Pécsről eljegyezte Mautner Angelát Siklósról. — *Ptacsék* Viktor, az osztrák-magyar bank pécsi fiókjának tisztviselője, *Vasváry* Gyula rendőrfőkapitány mostoha fia, eljegyezte *Szánthó* Etti, *Szánthó* Antal építész leányát.

— **(Egy vörhenybeteg odisszeája)** Tegnap reggel feljelentették a rendőrségen, hogy a Barátur-környék 23. szám alatt egy vörhenybeteg gyermekkel egy szobában éppen tizen laknak. *Ludvig* Ferenc dr. körületi tisztiorvos azonnal kiment a helyszínére s ott valóban találta a feljelentést. Egy fiúcska feküdt betegen vörhenyben s vele lakott egy szobában az apja, anyja, öt testvére s még egy albérli házaspár egy gyerekével. Természetesen az orvos azonnal elrendelte a betegnek a városi kórházba vitelét és a lakást a legerősebben fertőtlenítette. Azonban mikor később a betegnek a kórházba viteléről hivatalosan meg akartak győződni, kitént, hogy a szülők nem vitték be a beteget a kórházba, hanem a szó szoros értelmében bujdosnak a kórházbamenetel elől, hol egyik, hol másik

rokonuknál vagy ismerősüknél. A rendőrök végre megtalálták a rejtegetett beteg gyereket s most már be is vitték a kórházba. De ekkor meg azokat a családokat, kiknél a beteggel megfordultak a szülők, lehetett féltetni a megfertőzéstől, így tehát minden házat fertőtleníteni kellett, a hol a beteggel jártak. A körületi orvos ezt tegnap meg is tette, úgy, hogy az egész környék karbolzagu volt a tegnapi szent vasárnapon fent a Baráturon.

— **(A vallás örültje.)** Tegnap délelőtt egy negyvenévkörüli, falusi parasztasszonyt vezettek be a rendőrséghez, a ki feltűnő magaviseletével vont a sarkosrendőr figyelmét. Az asszony folyton érthetetlen feleleteket adott, mikor kihallgatták, szerencsére azonban nála volt a cselédkönyve, melyből kitént, hogy *Németh* Máriának hívják s ligeti lakos. Egyre oly dolgokat hangoztatott, melyekből elmeháborodottságára lehetett következtetni. A tisztiorvos meg is vizsgálta s konstataulta is rajta a csendes tébolyt. Benntartották hát a rendőrségen, a hol folyton imádkozott és énekelt. Átírták a hegyhatijárás főbirájához, hogy biza vitessék a szerencsétlen asszonyt. Az azonban gyenge elméje dacára is tudta, hogy a hivatalos eljárás milyen hosszadalmas, mert ma délelőtt szépen megugrott a toronyalól. S mire érte jönnének a rokonai, már otthon is lesz s így a felesleges járáskéleztől megkíméli őket.

— **(Jelmezestély.)** A pécsi kath. Legényegylet folyó évi február hó 25-én saját helyiségében zártkörű jelmezestélyt rendez. A kedélyesnek ígérkező estélyen világposta, konfetti stb. is lesz. Belépő-díj tagoknak 80 fillér, nem tagoknak 1 korona. Kezdeté esti 8 órakor. A zenét Kórodi szolgáltatja.

— **(Lesben.)** *Wertheimer* C. I. berkeleskedőnek a vasút melletti rétjéről rendszeresen lopkodta valaki a szénát. Ezért két ko-

caisát lesbe állította a tulajdonos, hogy azok esetleg tetten érhessek a tolvajt. Tegnap este az őrtálló kocsisok észre is vették, hogy egy ember közeledik a réten a szénakazalhoz s mikor annak közelébe ért, megcsipték és becipelték a rendőrségre. Azonban a tolvajnak nézett ember tagadja, hogy bűnös volna és azt állítja, hogy azért haladt át a réten a szénakazal mellett, mert ez az út rövidebb volt hazafelé. Egyelőre folytatják ellene a vizsgálatot.

— **(A csavargó bűne.)** Egy csavargót tartóztatott le tegnap a rendőrség, mert rajta csipték, hogy egy kereskedő háza udvaráról a targoncát el akarta emelni. Se foglalkozása, se lakása az elfogott csavargónak, ki magát s igazi nevét sem tudja igazolni. Ugy látszik, rendszeresen gyakorolta, hogy az udvarokból elemelte a mi kezeügyébe esett s természetesen gyorsan tuladott a lopott dolgokon kéz alatt s az értük kapott pénzt elitta. Éppen ezért folytatják ellene a vizsgálatot.

— **(Csalás.)** *Szontag* János, siklósi lakos, a napokban Pécsen járván, itt találkozott egy mohácsi emberrel, ki csakhamar jóbarátságba elegvedett vele. Együtt betértek egy kis kocsmába, hol a mohácsi ember meg tudta, hogy Szontagnál 196 korona készpénz van. Nosza elkezdett neki beszélni, hogy ő azért a pénzért háromszor annyi hamis pénzt tud adni, a mi oly jól van utánozva, hogy ki sem veszi észre a hamisítást. Szontag végre is rá hagyta magát beszélni s átadta a mohácsi embernek a pénzt, hogy hozzon neki érte háromszorannyi hamisat. A mohácsi ember el is ment, de nem jött többé vissza. Szontag ekkor látta, hogy meg van csalva és

— Ki van itt, apa?

— Valaki, aki látni szeretne.

Egy gondolat villant át agyában és a vér forrón tolt arcába. *Giacometti* visszajött, — csak ő lehetett.

Kiugrott az ágyból és felöltötte ruháját. Egy pillantást vetett a tükörbe. Soha se találta annyira, hogy szép, mint most. Arcát rózsás pir öntötte el, szemei lázas fényben ragyogtak.

Elhagyta szobáját. Amidőn a társasághoz érkezett, néma csend fogadta.

Kamilla szíve egyszerre megszűnt dobogni. Arra számított, hogy *Giacometti*t fogja maga előtt látni és ahelyett atya mellett egy csinos, szőke fiatal embert pillantott meg, akinek kék szemei várakozástelten irányultak feléje.

Nos, Kamilla — kiáltott atya a doktor ragyogó ábrázattal — hát már nem ismered?

E szavak hallatára visszatért a leány eszmélete. Az idegen ifjura tekintett, aki halkán kérdé.

— Hát annyira megváltoztam?

Ebben a mély megindulást előrűlő hangban volt valami szemrehányás.

— Louis? rebegte Kamilla.

Az ifju kitért karokkal rohant a leány felé.

— Nos, uniszolá a doktor — adj hát neki egy csókot, mint azelőtt.

Louis gyöngéden karjaiba zárta a leányt és megcsókolta piruló arcát.

Kamilla atya keblére dőlt, hogy felindulását elrejtse.

A fügefá alatt költötték el a reggelit. Mindhármán oly derűlten, oly boldogan érezték magukat, mint a gyermekek.

Jaufre és *Kamilla* alig tudták eleget nézni *Louist*.

— Hogy megnőtt, ki hitte volna ezt!

— Azt hiszem, nagyobb, mint te vagy, — szólt a doktor leányához.

Kamilla és *Louis* letették asztalkendőiket és egymásmellá álltak, hogy *Jaufre* azt megítélhesse.

— Valóban nem tudom, mit mondjak. Egyforma nagyok vagytok, de ha így egymás mellett álltok, *Kamilla* nagyobbak látszik.

Ezer kérdéssel ostromolták a fiatal embert. El kellett beszélni mindent, amit kilenc év alatt átélt. Ez az élmény egyébiránt a mindennapi iskolaélet volt előbb *Mervelin*ben, majd *Párisban*.

Kamilla félbeszakította.

— De még sem szép tőled.

Ez az akaratlan tegezés élénk pirt kergetett a leány arcába, aztán helyreigazítva magát folytatta:

— Nem szép, hogy ön az egész idő alatt nem irt nekünk.

Louis rávetette egyenes tekintetét.

— Valóban nincs joga, hogy ezt a szememre vesse. Mindjárt felfogtam, hogy levelezésünk önt untatta és ezért be is szünttettem.

Kamilla mosolygott.

— Hisz akkor még gyermek voltam.

Irma a kávéhozta. Az ifju szeliden tekintett *Kamillára*, aztán nyugodtan hordozta körül tekintetét.

Siklóson panaszt tett az esetről a hatóságnál. Mohácson azután megtalálták a csalót Horváth Gáspár személyében, kinél a 196 koronát is meglették, persze elrejtve. Az ügyben most a bíróság folytatja a további eljárást.

Művészet, irodalom.

○ Vasárnapi előadások. Ritka nálunk — bár nem délután — az olyan, szinte túltömött ház, mint a milyen előtt tegnap délután a »Böreger« került színre. Ez a bájos zenéjü, eleven operette mindig vonz közönséget s bár már apáink is táncoltak a második felvonás s finale quadrillejének hangjai mellett, kedvességével mégis állandó hatást tud kelteni. Az előadás a jobbak közül való volt. Teljes dicsérettel kell ez alkalommal *Delli* Lajos Eisensteinjáról megemlékeznünk, ki igen sokat tanult Gyöngyi Izónak eme szerepben történt vendégtellettéből s igazi formájában vitte színre tegnap délután Eisensteint. Rekedtségétől eltekintve — melyről elvégre is nem tehet — Kozma Pista a szokásos jó volt a szerelmes tenorista szerepében. Dicséret illeti *Szekula* Sárkát is, kinek a többi szereplőkkel együtt bőven kijutott a tapsból, nemkülönben *Mezey* is. *Nemeth*, mint fogházigazgató, *Nádasy* az ügyvéd szerepében és *Sarlay*, mint fogházor képviselték a vidám elemet s mindhárman igen szépen megállták helyüket. *Lévay* Sárka Orlov herceg szerepében sok tapsot kapott temperamentumos játéka és csinos énekeért. *Rozalindát* *Tibor* Lóri játszotta. (H—i E—r.)

Este a »Sárga csikó«-t, Csepreghy Ferenc örökbecsű népszínművét láttuk viszont, Csorba Laci szerepében *Bakóval*. Hogy Bakó miért lép föl népszínművekben, énekszámokkal, egyszerű magyarázata az, hogy rendes körülmények között több drámat nem vesz be egy héten a közönség gyomra egynél, már pedig Bakót elvégre is foglalkoztatni kell az igazgatónak annyival is inkább, mivel magára vallott, hogy énekelni is tud. Ez a körülmény már magában véve is kuriozum, mert hiszen Hamlet, Lear, Otello, Gündör Sándor, Csorba Laci nem tartoznak egy kategóriába. Bakónak tehát ez egy különös sajátága, a melyet már magában véve is méltányolnunk kell, mert ha ő nem klasszikus, úgy okvetlen népszínműénekes lett volna. Nem szabad azonban a Bakó hangját olyan mértékkel mérnünk, mint pld. a *Lévay* Sárkát, ki mint primadonna van szerződötve; ő nála főleg az alakításra, a megoldásra kell fektetni a fősúlyt, hogy szerepkörében mozogva mindvégig törőlmetszett magyar és igaz maradjon. Bakó az ehhez kötött várakozásnak nemcsak hogy megfelelt, de határozottan művészi alakított, úgy, hogy valószínűleg nem Bakót, hanem Csorba Lacit láttuk előttünk mozogni, élni és énekelni. Alakítása a legapróbb részleteiben is hűen volt megoldva és kidolgozva. Énekszámait is megtapsolták, de inkább művészi alakításáért hívták annyiszor a lámpák elő. Csorba Márton, Laci atyját *Bátossy* szintén pompásan játszotta; az utolsó jelenéséért főleg nyílt színen is tapsot kapott, mert hiszen az a befejezés különben is oly szép, oly felsőleges, hogy azt lehetetlen át nem érezni. *Sebestyén* vén csaplárosáról megint csak jót mondhatunk; ebben a szerepkörben is szívesen láttuk őt. Hasonló a véleményünk *Nemeth* pusztai bírójáról, *Kozma* Bogár Imréről, *Sarlay* zsidó kocsmárosáról. *Lévay* Sárka kedves volt s énekszámait a közönség elég szívesen fogadta. Bakait *Könyves* alakította, jók voltak *Veszpréminé* (Csorbáné) *Delli*, *Nádasy*, *Éltető*, *Sáfrány*, a két utóbbi főleg mint cigány, állandó derűtségben tartotta a közönséget. Az előadás általában véve kifogástalan volt, a nép és csoport jelenetek is élénkek, sikerültek voltak — csak valamivel nagyobb számu közönség nézte volna végig.

N. G.

○ Arthur kalandjai. Duru és Chivot kitűnő bohózatának lesz a bemutatója holnap színházunkban, még pedig a főszerepben *Gall* Gyulával, ki ebben a darabban első nagy sikerét érte el a fővárosban. A bohózat igen

mulattató és a mi fő, nem frivol, úgy hogy a családok is megnézhetik egész bátran. A többi szerepeket *Nádasy*, *Könyves*, *Nemeth*, *Jeszenszky* és *Baróthy* Irma játsszák.

TÁVIRATOK.

— **Az országgyűlésből.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A képviselőház mai ülésén a belügyi tárca költségvetésénél *Pulszky* Ágost hosszasan és érdekesen beszélt a nemzetiségi kérdéstről. Sürgeti a közigazgatási reformot. Kéri a tisztviselők fizetésjavítását. A költségvetést elfogadja.

Molnár János örvend, hogy a kormány magáévá tette a nemzetiségi kérdésben a néppárt programját. A titkos és községenként való szavazást óhajtja.

Szmialouszky Valér szintén a reformokat sürgeti.

— **A király az orvosok bálján.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A királyt a budapesti orvosok bálbizottsága a folyó hó 24-én tartandó orvosbálra meghívta. A felség kilátásba helyezte megjelenését.

— **Királyi kihallgatás.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A király ma délután kihallgatáson fogadta *Szell* Kálmán miniszterelnököt és *Szapáry* László grófot, a fiumei kormányzót.

— **Megüresedő mandátum.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A képviselőházban az hírlík, hogy *Beles* Jánost, az aradmegyei Radna képviselőjét, aradi közjegyzővé nevezik ki.

— **Öngyilkos árvaszéki elnök.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Erdélyben beszélük, hogy *Ugron* István udvarhelyi árvaszéki elnök meglötte magát, mert az öreg, sánta ember féltékeny volt fiatal feleségére s e miatt a civódások napirenden voltak köztük. A golyó nem ölte meg s még évődve azt mondta *Mezey* főorvosnak:

„Semmi, doktorkám, semmi, csak egy kicsit agyonlöttem magam.“

A golyót kivették, de a sebhez agyhártyagyulladás járult, minek következtében az öngyilkosjelölt meghalt.

— **A transzváli háború.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) *Jakobsdálból* jelentik, hogy *Kelly-Kenny* tábornok megerősítve folytatja *Kronje* üldözését s már száznál több kocsit ejtett zsákmánnyul. *French* tábornok elhagyta *Kimberleyt*, hogy segítsen a boerek üldözésében.

Londonba jelentik *Jakobsdálból*, hogy az elvonuló boerek utóvédje szép rendben vonul vissza és egymás után megszáll néhány kopjét, hogy a kíséretnek, mely igazbarmok kimerülése miatt lassan halad, megkönnyítse az utját.

Legújabb jelentések szerint a boerek *Kripkraalsdrift* közelében vannak.

Londonból február tizenkilencediki kelttel írják, hogy *Ladysmithből* jelentik, miszerint *French* tábornok győzelme és *Kimberley* felszabadítása ott örömet keltett. A helyőrség nagyon jó kedvben van és minden akcióra kész. A boerek a legutóbbi napokban nagy tevékenységet fejtettek ki.

Londonba jelentik *Durbanból*, hogy a zuluöldről érkezett legújabb jelentések

szerint az angol rekognoszkáló csapat, melynek egy erős boer csapat megjelenése miatt nemrég vissza kellett dél felé vonulnia, időközben tüzérseget és lovasságot kapott segítségül.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
BZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

MEGHIVÓ.

Van szerencsém t. Uraságotat és becses családját a folyó évi február hó 24-én a siklósi-utca 46. sz. alatt lévő *Mihálovics-féle* vendéglőben rendezendő

zártkörű

polgári tánczestélyre

meghívni. Kérve becses pártfogását, maradtam hazafias tisztelettel

Kupics József,
vendéglős.

Belépti-díj 30 kr. — Kezdeté fél 8 órakor.

Jó zenéről, valamint jó ételek- és italokról gondoskodom.

Uj tűzifakereskedés.

Schuller József és fia
Pécs, Vitéz-utca 34.

Ajánlja kitűnő minőségű tűzifáját a következő jutányos áron:

Gyertyánfa hasáb ölenként	12. — kr.
Bükkfa „ „	11.80 „
Kevert hasábfa „	11. — „
Gyertyánfa gömbfa	9.75 „
Bükkfa gömbfa	9.50 „
Faszén métermázsánként	2.20 „
Vágott fa „	— .80 „
Vágott gömbfa, gyertyán és bükkfa kevert, waggononként 100 mm. a pécsi állomáshoz szállítva	45. — frt.

Megrendelések:

a **Maletter-féle** telken, **Vitéz-utca 34. szám** alatt, a fatelepen, eszközölhetők.

Megrendelések eszközölhetők még: **Gyimóthy Gyula** ur fűszerkereskedésében **Vásártér 1.**, **Blancz József** ur papirkereskedésében **Király-utca**, özv. **Tausz V.-né** dohánytőzsdéjében és **Mauthner Mór** ur fűszerkereskedésében **Ferenczi-utca**.

Angyal Samu

Pécsett, Király-utca 3. (Hajó épület.)

Ajánlja nagy választéku áruraktárát,

uri, női divat és rövidáru cikkeit,

u. m. saját gyártmányu férfi-ingeit, gallér, kézelőket, legújabb nyakkendőit, legjobb szabásu alsónadrágot, fegyházban kötött harisnyáit, jó minőségű és szabásu fűzők (Mieder), keztyűk, kötények, csipkék, szalagok, fátjolok és minden e szakba vágó cikkeit.

Olcsó, mérsékelt árak. — Pontos kiszolgálás.

Ajánlja a kor igényeinek megfelelő
berendezésű

könyvnyomdáját

nagyobb művek, folyóiratok,
körlevelek, számlák, falragaszok,
meghívók, tánczrendek,
hivatalos és gazdasági
táblázatok, részvények,
alapszabályok,
névjegyek stb. elkészítésére.

Könyvkötészete

fel van szerelve
papirmetsző,
sodronyfüző,
perforirozó,
számozó,
aranyozó
stb. géppel, melyek segítségével
a legegyszerűbbtől a legdiszesebb
munkáig minden elkészíthető.

TAIZS JÓZSEF, PÉCS

Megye- és Mária-utca sarkán.

Nyomtatvány-raktárából

körjegyzői,
papi és ügyvédi nyomtatványok
jó papíron olcsó árért kaphatók.

PAPIRKERESKEDÉSÉBEN

különféle levélpapírok,

(Röntgen-féle sugaraknak ellenálló,
kerékpár-jelvényes stb.)
kaphatók.

Kuhn-féle író-tollak

nagy választékban.

Vidéki megrendelések
gyorsan és pontosan
eszközöltetnek.